

Пугачовъ. Той са запрѣ. Него забиколиха и, както са видѣше, спорѣдъ повѣлението му, четири човѣка са отдѣлиха и, като припуснаха конете си, дойдоха до самата крѣпость. Ние са удоговѣрихме, че това бѣха нашите измѣнници. Единъ отъ тѣхъ държеше подъ калпакътъ си единъ листъ хартия; а другиятъ имаше натѣкната на саблята си главата на Юлая, която той, като са засили, прихвѣрли при насъ презъ плѣтътъ. Главата на бѣдниятъ калмикъ падна до краката на командантинътъ. Измѣнниците викаха:

— Не пушкайте. Излѣзте вжнъ при царьтъ. Царьтъ е тука.

— Ето азъ ща да ви покажа! извика Иванъ Кузмичъ. — Момчета, пушкайте!

Нашите солдате пушнаха. Казакътъ, който държеше писмото, са залюля и падна отъ коньтъ си; а другите припуснаха конете си назадъ. Азъ поглѣдвахъ на Мария Ивановна. Уплашена отъ крѣвавата глава на Юлая и оглушена отъ гърмежътъ на пушките, тя са видѣше да е обезпамѣтѣла. Командантинътъ повика капралинътъ и заповѣда му да земе писмото изъ рѣцете на убитиятъ казакъ. Капралинътъ отиде на полето и вѣрна са, като водеше за юздата коньтъ на убитиятъ. Писмото той даде на командантинътъ. Иванъ Кузмичъ го прочете за себѣ си и послѣ го разскѣса на малки части. Между това бунтовниците са приготвяваха за нападение. Твѣрде скоро куршумете имъ захванаха да нищатъ около ушите ни и нѣколко стрѣли са забиха предъ краката ни въ земята и по плѣтътъ. «Василиса Егоровна! каза командантинътъ. — Тука не е женска работа. Заведи Маша. Не виждашъ ли, че тя е ни жива, ни умрѣла.»

Василиса Егоровна, която са бѣше поусмирила